

dene, og af disse Nabolande er Danmark det af de sukkerproducerende Lande, der staaar med den mindste Beskyttelse og derfor vil være det letteste Bytte. Og saa er det hele Forslag jo baseret paa Bryseler-Konventionen. Men holder den? Meget tyder paa, at der er Fare for dens Ophævelse om 2 Aar. Sker det, vil man jo omtrent samtidig med, at dette Forslag træder i Kraft, komme til at staa paa en Basis, der ikke længere passer, og være udsat for de kendte Angreb gennem Eksportpræmier, Kartelpræmier og Overskudsproduktion. Hele det Forhold skal jeg nu ikke komme dybere ind paa, da det er stærkt fremdraget i Sukkerindustriens Redegørelse, hvor ærede Medlemmer kunne gøre sig nærmere bekendte dermed. Men jeg vil udtale det Haab, at det Udvalg, der faar Sagen til Behandling, vil have Opmærksomheden meget stærkt fæstet paa dette Punkt.

Men altsaa: for den ene af de 3 Faktorer, der ere interesserede i disse Forslag, nemlig Producenterne, for den hele Industri og ikke mindst for selve Roedykerne, er Resultatet da givet. Forslagenes Gennemførelse vil afføde dels store direkte Tab, der kunne blive skæbnesvangre for det hele Erhverv, og dels en højst usikker Stilling, fordi Forslaget intet tilstrækkeligt Værn yder overfor Forandringer i Udlandets Holdning.

Men lad os da til Slutning og i al Korthed se paa, hvorledes Resultatet bliver for de to andre interesserede Faktorer, Staten og Konsumenterne. Er Fordelen for dem af den Art, at der er Grund til at løbe saa stor Risiko, at en for vort hele Land saa betydelig Virksomhed maaske umuliggøres? Nej, tværtimod!

For Statskassens Vedkommende er Forholdet jo det, at den end ikke tilsigter at vinde nogen Fordel. Under Toldforhandlingerne i 90'erne røstes det hverken ved Sukkertolden eller Sukkerafgiften. Man fandt ikke her noget Objekt hverken for Statskassen eller for Konsumenterne, og det glæder mig i høj Grad, at den højtærede Finansminister heller ikke ved denne Lejlighed har bragt Statskassen i Forbindelse med den foreslaaede Reform. I Bemærkningerne til Forslaget om Sukkerafgiften siges det vel, at der mulig formelt set vilde kunne komme nogen Fordel for Statskassen, at en Merindtægt kunde komme Statskassen til gode. Ja, naturligvis, hvis man ødelægger den indenlandske Sukkertilvirkning, vil Indførselen gaa over alle Grænser og Statskassens Indtægt stige.

Men der regnes ikke med en saadan Indtægt, og der tilsigtes ikke en saadan Indtægt. Den højtærede Finansminister udtalte da ogsaa i Foraaret, da han bebudede sine Lovforslag, at „det er ikke min Mening, at Staten skal vinde større Indtægter ved den Omlægning af Forholdet mellem Sukkertold og Sukkerskat, der formentlig vil være nødvendig“. Jeg kan kun takke den højtærede Minister, for at han saaledes for hele det Afsnit af Toldlovsforslaget, som vedrører Sukker, har — om jeg saa man sige — accepteret Princippet om den i sig selv hvilende Toldlov. Ved at Statskassen ikke her møder frem med noget Krav, bortelimeres den ene af de 3 Faktorer, der maa regnes med i en saadan Sag, og dennes Løsning simplificeres derved. Men hvorledes gaar det saa med den tredje Faktor, med Konsumenterne? Her træffer det sig saa heldigt, at ogsaa denne Faktor, efter Lovforslagets hele Art og Tendens, maa bortelimeres. Thi lad os forudsætte, som vi hidtil have gjort, at Forslaget betyder et Tab for Producenterne af $1\frac{1}{4}$ Mill. Kr. Hvor bliver det af? Den største Del vil enten komme Udlandet til gode gennem en forøget Indførsel af visse Sukkere, naar Toldgrænsen bliver, som den er sat her, eller den vil tilfalde de Raffinadører, der ville opstaa og udnytte den lettere Indførsel. Men selv om vi regne med, at Indlandets Forbrug af Sukker vil faa godt af over 1 Mill., tror man saa, at denne Lettelse vil naa helt ned til Forbrugerne? Hvis den gør det, vil det betyde en Lettelse af ca. $\frac{2}{3}$ Øre pr. Pd. Sukker, det vil sige, at en Familie, der bruger 200 Pd. Sukker om Aaret, vil spare 133 Øre, men en saadan Lettelse vil dog ikke staa i noget rimeligt Forhold til det Tab, der forvoldes Industrien og Roedykerne og derigennem vort hele Samfund.

Men det er nu ganske givet, at denne Lettelse ikke vil give sig Udslag paa den Maade i Detailprisen og derved naa ned til Forbrugerne. Da man her i 1891 skred til den store Nedsættelse paa Sukker, foretog man den saaledes, at den virkelig kunde faa Indfyldelse paa Salgsprisen, idet den betød 6 à 9 Øre pr. Pd. Men ved en Nedsættelse, der kun betyder $\frac{2}{3}$ Øre pr. Pd. — og det vil den ikke en Gang blive til for Forbrugerne — opnaar man intet. Det er sikkert fuldstændig rigtigt, naar der i Udvalgsbetænkningen af 1891 siges, at „Toldnedsættelser paa Artikler, der ere Genstand for umiddelbart Forbrug, bør være forholdsvis saa store, at